

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΑΠΟ ΤΑ «ΡΟΔΑ ΣΤΟΝ ΑΦΡΟ»

ΕΛΛΗΝΟ

Ω! εκείνο το αλλόλοτο στην άνοιξη
μέσ' στη γλυκειά, την απαλή λαχτάρα.
Ω! ένα πουλάκι μέσα μου λαλεί
και τρέμει, φτερουγίζει, λαχταρεί
κάτι απαλό κι' απόκοσμο πολύ.

Και νοιώθοντας πώς κάτι το καλεί
έξω απ' τον εαυτό μου κι' απ' τη φύση,
και θαρρώντας πώς άκουσε φωνούλα
τρέμει καθώς στο λούλουδο ή δροσούλα.

Και κοντεύει να φύγει απ' την ψυχή μου
και πετώντας σ'α μάκρη της Άδύσσου
να γίνει Χερουβείμ του Παραδείσου.

ΓΙΑΤΙ ;

Μανούλα μου, γιατί έκλαιγες, γιατί έκλαιγες,
μανούλα μου χλωμή σαν τ'ο φεγγάρι;
Γιατί στα παιδικάκια τ'α χρονιάκια μου
θηνούσες πλάι στο μαύρο μου κινάρι;

Μανούλα μου, γιατί έκλαιγες, γιατί έκλαιγες,
τάχα γιατί μ' άγροίκιες βρέμει;
Τάχα γιατί τη νεότη μου έπροφήτεες
κλωστή περιδικλωμένη στην άνεμη;

ΣΤΗΝ ΕΡΗΜΙΑ

Η μέρα χάραξε κι' απλώθη
στού ερημοκκλησιού την ερημιά
και φτέρωσαν οι αύριοι πύθοι
και λαχταρίσαν τ'α κορμιά.
Κι' αντίλαλόνε τ'α κουνούνια
άρρυθμιστά, άργά, ιερά,
τόν κοπαδιών μέσ' στη γαλήνη

που απλώθηκε και σ'α νερά
της θάλασσας που άγνάγια
(στέκει
άκωμάτη μέσα στο φώς...
Τού ξελοκόπου το πελέκι
μονάχα σκιάδωσε ο ρυθμός,

PRELUDIO

(Ένός πορτραίτου και μιάς συμφωνίας).

Ήσουν Έσθ με τ'α λόγια σου, τ'α όνειρεμένα, τ' αλλόκοτα
πού με κλωδούσε σ'α Τάγματα και πού μ' ανέβαζε σ' άστρα;
Ήσουν Έσθ που περπατάγες μέσα σ'ης Γνώσης τ'α τρίστρατα
και Νέου Κόσμου, άγνάγια μου, φάνταζε ένδοξη πλάστρα;
Μιά τριφεράδα δεν έννοιουσα στο προινό μας άπάντημα:
κάτι βαρύ και περίπλοκο σάλεψε μέσ' στην ψυχή μου...
Ήσουν Έσθ που περίεμα κι' έννοιουσα ξάφανο κι' άδέλητα
να κυβερνάη ο ίσκιος σου την τρισθλιμένη ζωή μου;

ΡΩΜΟΣ ΦΙΛΑΥΡΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

- Ξεχρόνεσαι; Ξελασπώνεσαι.
- Η αλήθεια πλέει σαν τ'ο λάδι στο νερό.
- Άγιος πού δεν κάνει θάματα, μη κερδί και μη θυμιάμα.
- Δούλευε να τρώς και κούβε γάγης.
- Άνθρωπο βλέπεις, καρδιά δεν ξεχωρίζεις.

κανάνας σαν έπιαναν τ'ο παιχνίδι.

Μόνον ο μάγικας μου, κάθε φορά πού μ' άκουγε να χασμουριέ-
μαι — και χασμουριόμουν σκοπίμως δυνατά — έρχόταν κοντά μου και
μούλεγε έμπιστευτικά:

- Άκουσε, πιτσιρίκο... Τώρα πού θα γυρίσουμε στο σπίτι, πρό-
σεξε μήν ξεστομίσεις λέξι στην θεία σου, πού ήμασταν και τί κάναμε...
'Αν σέ φωτίσει, πές της πώς κάναμε σοφίαν στα βουλεύματα...
'Αίντε και θα σου δώσω άλλο ένα λουκουμάκι! Ψιτ!... Πού-
σαι, γκαροσόν!... 'Ένα λουκουμάκι με μίνιδαλο στον μικρό!...
Δνδ μήνες — πρού κι' άπόγευμα — κράτησε αυτό τ'ο
βιολί... Και δεν είπα βέβαια ποτέ τίποτα στην θεία μου, μ'α
σαν έδωσε ο Θεός και ξαναγύρισα στο χωριό μου, τ'α είπα όλα
στούς γονιούς μου...

Κούνησαν τ'ο κεφάλι τους αταί, κιντάχτηκαν κρυφά από
μένα στα μάτια, μα δεν ξεστόμισαν λέξι.

Μολαταύτα, δεν λυτρώθηκα απ' τ'ις συγκρίσεις τους με τόν
θείο μου Ουδρελαγκέλ.

Τώρα πειά δεν μούβλεπε, όταν βαρνούμην να διαβάσω:
— Τεμπέλη!... 'Ο είιος σου Ουδρελαγκέλ, όταν ήταν στην
ήλικία σου, στραβωνόταν στο διάβασμα!...

Μούβλεπε όμως:
— Άκομάτη!... Κορπίτη!... Άμ' βέβαια, ποιανού θα
μοιάσης, παρά εκείνου τού παραλυμένου, τού μυγοχάρτη τού
θείου σου τού Ουδρελαγκέλ!...

'Απελυσία δηλαδή...

ΑΠ' ΟΣΑ ΔΙΑΒΑΖΟΥΜΕ

ΤΟ ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑ «ΝΟ 158»

(Από τη δράσι της κατασκοπείας
κατά τόν Παγκόσμιο Πόλεμο).

Κατά τ'α τέλη του 1912 ζούσε στο Βερολίνο κάποιος Ούγος Βέ-
λλερ, νέος ώς 20 ετών, ψηλός, αδύνατος, με ξανθά μαλλιά και με γα-
λιανά σπινθηροδόλα μάτια. Η ζωή του νέου αυτού δεν παρουσίαζε εκ
πρώτης όψεως τίποτε τ'ο έξαιρετικό. Έργαζόταν ώς άπλος υπάλλη-
λος σ' ένα εργοστάσιο ηλεκτρικών ειδών, με μισθό άριετ'α πενήνρο.

Έν τούτοις ο Ούγος Βέλλερ είχε ταλέντο μηχανικού, ίδιος δέ σ'α
ζητήματα πού άφορούσαν τόν άσφατισμό τηλεγράφων. Μιά τεχνική έπι-
θεώρησις είχε δημοσιεύσει σχετικά άρθρα του, τ'α όποία είχαν σημειώ-
σει μεγάλη έπιτυχία. Έπίσης είχε κάνει και μιά έφεύρεσι, που μορ-
φούσε να εφαρμοσθή στο εργοστάσιο σ'ο όποιο δούλευε, και να βελ-
τιώσθι έτσι πολύ την παραγωγή και τ'ο κόστος τών προϊόντων.

Αυστυχώς όμως ο διευθυντής τού εργοστασιού ήταν ένας άνθρωπος
αυταρχικός και έγωιστής, πού δεν μπορούσε να παραδεχθι ποτέ ότι
ένας υπάλληλός του ήταν ικανός να βοηθή πού δεν τ'ο είχε ο ίδιος
σκεφθι προηγουμένως. Όταν λοιπόν τόλμησε ο Βέλλερ να τού ανα-
πτύξθι την έφεύρεσί του, θύμωσε πολύ με τ'ο θράσος του αυτό και με
τήν πρώτη ευκαιρία τόν έδιωξε απ' τ'ο εργοστάσιο!

Άφου για κάμποσο καιρό ο Βέλλερ προσπάθησε τού κάκου να βοη-
θή άλλη δουλειά στο Βερολίνο, άποφάσισε να φύγη για τίς Βρυξέλλες.
'Αλλά κι' εκεί τόν παρακολούθησε ή ίδια άτυχία. Μ' όλα του τ'α νεύατα
και την έξυπνάδα του, δεν κατάθρονε να βοηθή πουθενά μιά θέσι
για να κερδίξθι τ'ο προμ' του. Κάποια μέρα έπί τέλους τόν πλη-
σίωσε ένας κύριος ψηλός και παχύς και τού πρότεινε ν' αναλάβθι
εργασία ώς άσφατιστής στην υπηρεσία της γερμανικής κατα-
σκοπείας. 'Ο Βέλλερ δέχθηκε πρόθυμα.

Πριν όμως προχωρήσουμε στη διήγησί μας, πρέπει να πού-
με στούς αναγνώστες μας κάτι πού τούς κινήσει ως τώρα:
'Ο Βέλλερ αυτός λοιπόν δεν ήταν στην πραγματικότητα, παρά
ο 'Αλέξανδρος Στζέκ, πράκτορ της άγγλικής υπηρεσίας κατα-
σκοπείας, της περιφημής 'Ιντέλλιτζαν Σερβίσι. Είχε παύσει δέ
έπί χρονία την κωμωδία τού άνέργου και πεινασμένου υπάλλη-
λου σκοπίμως, όσπουτον έπιτύχει τόν σκοπό του, να προσληφθι
δηλαδή στη γερμανική υπηρεσία κατασκοπείας, για να την προ-
δίθι στούς Άγγλους.

Όταν κηρύχθηκε ο ευρωπαϊκός πόλεμος, ο Βέλλερ — ο ό-
ποιος είχε έντομηταξύν κερδίσει την έμπιστοσύνη τών άνωτέρων
του — ήταν άσφατιστής τού τμήματος γερμανικής κατασκο-
πείας τού Βελγίου. Χάρης στη θέσι τού αυτή μπόρεσε να προσ-
φέρθι πολλές υπηρεσίες στούς Συμμάχους. Τ'ο μεγαλύτερο όμως
κατόρθωμά του εινε ότι μπόρεσε να έξηγήσθι και να κάνει γνω-
στό στην άγγλική υπηρεσία τ'ο κρυπτογραφικό γερμανικό τηλε-
γράφημα «Νο 158», τ'ο όποιο έκανε την 'Αμερικη ν' άσφατισθι
να λάθι μέρος σ'όν πόλεμο.

Όπως έχετε, ή Γερμανία, θέλοντας να έμποδισθι με κάθε μέσο
την επέμβασι της 'Αμερικης σ'όν πόλεμο, προσπάθησε να δημιουργή-
σθι διάφορες έσωτερικές άνωμαλίες σ'ις 'Ηνωμ. Πολιτείες. Έτσι, οι
'Αμερικανοί, άπορροφημένοι απ' τίς ύποθέσεις της χώρας τους και
συγχρόνως επηρεασμένοι απ' την προπαγάνδα τών Γερμανών πρακτό-
ρων, διάσταξαν να λάβουν μέρος στην πανευρωπαϊκή σύρραξι.

'Αλλά και οι Σύμμαχοι δεν έμειναν άργοι: Φρόντιζαν μ' επιτηρεώ-
τητα να εμφανίζθουν έξογκωμένα στα μάτια τών 'Αμερικανών όλα τ'α
μαύρα σημεία της πολιτικής δράσεως τών Γερμανών, όπως π.χ. την
καταστροφή τού Βελγίου, τόν τορπιλισμό της «Λουβιτανία» και τού
«Σούσεξ», τόν τουφεκισμό της μίς Κάβεελ και άλλα. Έτσι ή 'Αμε-
ρικη ήταν έτοιμη πειά σχεδόν να επέμβθι κι' αυτή σ'όν πόλεμο. Τότε
λοιπόν ή Γερμανία έπεχείρησε τ'ο τελευταίο της μεγάλο κόλλο!...

Τόν 'Ιανουάριο δηλαδή τού 1917, ο ύπουργός τών 'Εξωτερικών
της Γερμανίας έστειλε σ'όν κόμητα Μτένστορφ τών Γερμανών πρό-
ξενο σ'αξ 'Ηνωμ. Πολιτείας, ένα κρυπτογραφικό ραδιογράφημα, τ'ο
περίφημο «Νο 158». Τ'ο τηλεγράφημα αυτό περιείχε λεπτομερείς οδη-
γίες για την ύποκίνησι ενός πολέμου μεταξύν Μεξικου και 'Ηνωμ. Πο-
λιτειών. Προηγουμένως ή Γερμανία είχε αναλάβθι την ύποκρήσθι να
ύποστηρήξθι τ'ο Μεξικό σ'όν πόλεμο αυτόν, με χρήματα, όπλα και πο-
λεμοφόδια. Έτσι οι 'Ηνωμ. Πολιτεία θα βρισκόντουσαν στην
ανάγκη να ύπερασπισθύν τ'α σύνορά τους, και δεν θα μπορού-
σαν να ήδιαφεροθύν για τ'α ζητήματα της Εξόφλης!...

Τ'ο καταχθόνιο αυτό σχέδιο θα πετύγανε άναμφίβολως, άν ή άγ-
λικη 'Ιντέλλιτζαν Σερβίσι δεν έμάθαινε τα πάντα, χάρης
σ'όν πράκτορά της Ούγο Βέλλερ, ο όποιος έστειλε αντίγραφο
τού σατανικού τηλεγραφήματος στην Άγγλία άμέσως. Χάρης
να χάσουν λοιπόν καιρο ο Άγγλος φρόντισαν να στείλουν τ'ο
κεείμενο τού περιφημού τηλεγραφήματος «Νο 158» στην 'Αμε-
ρικανική Κυβέρνησι. Την 1η Μαρτίου τού 1917 δημοσιεύθηκε τ'ο
κειείμενο αυτό σ'ις άμερικανικές εφημερίδες, προκαλώντας την
άγανάκτησι και την καταργησί της κοινής γνώμης έναντίον
της Γερμανίας. Κι' έπειτα από ένα μήνα σχεδόν, οι 'Ηνωμένα
Πολιτεία κήρυξαν τόν πόλεμο έπίσημος κατά της Γερμανίας.

Όσο για τόν Ούγο Βέλλερ, ή μάλλον τόν 'Αλέξανδρο Στζέκ,
έγινε κυριολεκτικώς άφαντος μετά τ'ο κατόρθωμά του αυτό. Οι
Γερμανοί ίσχυρίζονται ότι τόν ανακάλυψαν και τόν τουφέκισαν.
Σύμφωνα όμως με τίς άγγλικές εφημερίδες τού 1929, ο Βέλλερ
βρισκόταν ακόμη την έποχή εκείνη στο Λονδίνο.